

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Moji milí,

Tématem tohoto vydání našeho farního časopisu jsou „Vánoce mého dětství.“

Mně se především vybavuje vzpomínka na to, jak jsme vždy na Štědrý den večer šli se sestrou a s tatínkem na hřbitov pomodlit se u našeho rodinného hrobu a pak tatínek dlouho zvonil na kostelní zvon, aby všem ve vesnici připomenul, že se nám narodil Spasitel. Se sestrou se nám vždy zdálo, že zvoní moc dlouho. Nemohli jsme se dočkat, protože při návratu domů už za oknem zářil stromeček a pod ním jsme pak samozřejmě našli dárky. Před tím, než jsme je rozbalili, jsme ale ještě museli zasednout k večeři. Tatínek se pomodlil a pak se s večeří dlouho loudal, a ještě si vždycky přidal.

Všechno to bylo samozřejmě výchovné. Dozvěděli jsme se tak, že i pro naše zemřelé se Bůh stal člověkem, že je třeba se o tuto úžasnou zprávu podělit s ostatními a že je občas potřeba trochu počkat, než si člověk může užít nějakou radost.

Když si představím, jaké byly ty první Vánoce – myslím tím vlastní narození našeho Spasitele – nebyla to vůbec idyla. Často při růženci přemýšlím o tom, co prožívala Panna Maria a svatý Josef. Podle všech známek nebyla doba vůbec příznivá k narození dítěte, natož tak vzácného dítěte. Myslím, že kdokoli by se klidně mohl nechat unést strachem. Nikoli však Ježíšovi rodiče. Událost Ježíšova narození je součástí *radostného* růžence. I když Maria a Josef museli mít starosti, radovali se z toho, že jim bylo dopřáno přinést světlo lidem, kteří žili „v krajíně stínu smrti.“ (Mat. 4, 16).

Z obsahu

- Zprávy z farnosti
- Kronika
- Téma: Vánoce mého dětství
- Vánoční knižní okénko
- Pro děti
- Přehled bohoslužeb o Vánocích
- Program farnosti

Nenechme se ovládat strachem. Hledejme zdroj radosti u Panny Marie, svatého Josefa a jejich „Malého Krále.“ V době smutku a úzkosti myslíme na ně. Snažně je prosme o světlo a o radost. Vánoce nám přece vždy také připomínají, že se máme těšit na Kristův slavný příchod, při kterém *setře každou slzu z očí* těm, kdo ho milují a touží po něm. (*Apokalypsa 21, 4*).

Požehnané a radostné Vánoce navzdory všemu a všem!

váš Otec Karel

■ ■ ■ ZPRÁVY

Adventní duchovní obnova

V sobotu **4. prosince** dopoledne se koná v kostele farní adventní rekolekce. Začátek je v 9.00 hodin a konec kolem poledne. Na závěr bude mše svatá.

Letos bez Mikuláše

Mikulášská nadílka je kvůli vládním protiepidemickým opatřením zrušena.

Pout' s celodenní adorací

Poutní slavnost našeho kostela oslavíme ve středu **8. prosince**. V 10.00 ráno bude sloužena mše svatá. Na tuto mši svatou naváže celodenní adorace – výstav Nejsvětější svátosti oltářní, která skončí v 18.00 hodin a po ní bude následovat druhá mše svatá. Prosíme, abyste se zapsali do rozpisu na adoraci. Rozpis je na nástěnce ve vestibulu kostela – vchod od fary.

Vánoční bohoslužby v našem kostele

Věnujte, prosím, pozornost rozpisu vánočních bohoslužeb a také rozšířené možnosti přijmout svátost smíření před Vánoce od čtvrtka 16. 12. do soboty 18. 12. vždy od 10 do 12 h a od 14 do 18 h. Uvidíme, jaká bude situace ohledně covidových opatření. Samozřejmě se zpovídá i běžně přede mší svatou nebo i jindy podle dohody. Rádi také navštívíme vaše nemocné u vás doma. Stačí požádat a domluvit se na návštěvě.

Prodej knih Karmelitánského nakladatelství

Dvě neděle před vánočními svátky, **12. a 19. prosince**, bude v předsíni kostela probíhat prodej knih Karmelitánského nakladatelství.

Udílení svátosti nemocných

V neděli **19. prosince** při všech mších svatých se bude konat udílení svátosti nemocných. Tuto svátost mohou přijmout nemocní a senioři. Je velmi vhodné se před přijetím svátosti nemocných také vyzpovídat.

Pout' do Filipova

Odjezd ve středu **12. ledna** ve 24.00 hodin od naší fary autobusem, návrat ve čtvrtek 13. ledna kolem 9. hodiny ráno. Pojedeme, pokud hygienická opatření dovolí. Sledujte informace na farním webu a na nástěnkách.

Přeji vám všem požehnaný Advent.

Váš Otec Karel

■ ■ ■ KRONIKA

■ ■ PODZIMNÍ TÁBOR 2021

Letos jsme na podzimní tábor jeli s dětmi do Hrádku u Vlašimi vyšetřit vraždu, která se tam odehrála. První den se děti rozdělily do „detektivních kanceláří“ – SPOLU, Detektivní společnost a Rychlé šípky – a postupně vyslychaly bližní oběti, ke kterým patřil mimo jiné i kníže Bořivoj a svatý Metoděj. Všichni detektivové správně uhodli, že obětí vraždy nebyl nikdo jiný než svatá Ludmila. A tak začalo čtyřdenní pátrání po Ludmilině vrahovi. Po zbytek tábora se děti postupně učily o Ludmilině životě, a tím získávaly cenné informace k vyšetřování. Během usilovného pátrání ale také zbyl čas na hraní venku, kde se hrály Rybičky, Buldoci, Král vysílá své vojsko a Virus (ale ne korona virus) a také na objevení krás Vlašimské krajiny. V sobotu už měly detektivní kanceláře nasbíráno dostatek materiálu, aby mohly sestavit vrahovu tvář a tím ho odhalit a celou záhadu vyřešit. Celé pátrání bylo završeno velkou oslavou, kdy dostali detektivové svůj sladký podíl odměny a nedělním odjezdem, kdy se všichni těšili domů, aby mohli o svých zážitcích vyprávět doma.

■ ■ ■ TÉMA: VÁNOCE MÉHO DĚTSTVÍ

Vánoce mého dětství

Nádherné téma aktuálního farního zpravodaje mě letos, dříve než obvykle, přeneslo do vánoční nálady navždy propojené s hluboce zažitými vzpomínkami z dětství.

Ráda bych se o ně podělila, ale pro jedinečnost vánočních svátků jsem váhala, jak mám téma, jakožto příležitostný „spisovatel“, uchopit. Na jednu stranu pro mě bývalo vše tak vzrušující, tajemné a plné očekávání. Na druhou stranu se vlastně nedělo nic zásadně výjimečného. Přesto jsem se lehce rozepsala – a protože věřím, že se rozepíše snad každý příspěvatel, bude následující číslo pěkně tlusté :)

V první řadě se mi na rty dere povzdech: „Ach, jak to všechno rychle uteklo!“ :)

Laskavost, útulnost, všudypřítomné dekorace a čarokrásná světýlka, vůně cukroví a domácí čokolády, vánoční menu, zázračné zacinkání zvonečku – a kde se vzaly, tu se vzaly, dárky pod vánočním stromkem. A Ježíšek, který v mých bujných představách vypadal jako letící „čmeláček“, netrpělivě vyhlížený za zasněženým oknem... Mívala jsem obavy, aby neumrzl a aby všechno unesl!

Moji rodiče jsou, dejme tomu, „nesměle“ věřící, a ani na Vánoce nás nevodili na půlnoční mše. Přesto jsme po každé štědrovečerní večeři, a před rozbalováním dárků, vytáhli, v mých dětských očích obrovskou, starodávnou, černobíle ilustrovanou Bibli a v kleče z ní četli všechny příběhy týkající se narození Páně. Jak se mi to zdávalo předlouhé a snažila jsem se svůj úsek přečíst co nejrychleji.

A tím čekání na nadílku nekončilo. Po čtení nám tatínek ještě, a to už přímo u stromečku obsypaném dárky, pouštěl audio nahrávku vánočního příběhu ze staré gramofonové desky, později z CD. Oduševnělý zvucný hlas herce pana Lukavského však jen umocňoval trápení dětské dušičky, která se už-už chtěla vrhnout na rozdávání a rozbalování dárků.

Když to vezmu popořádku, Štědrý den u nás začínal zdobením stromku, nikdy jsme ho nechystali předem. Tatínek je umělecky založený tvor, který měl potřebu stvořit dokonale vyvážené a souměrné dílo. Vše okolo dekorací si tedy vyhrazoval pro sebe a my s bratrem jsme nemohli být nic víc než podavači. A krášlil se nejen jeden stromek, ale doslova celý byt. To znamená, že jsme měli „hlavní“ strom v obývacím pokoji s pestrobarevnými skleněnými ozdobami a elektrickými světýlky, jeden menší stromek

stál v dětském pokoji, ověšený slamenými a vlastnoručně vyrobenými papírovými ozdobami, a v ostatních částech bytu se na různých místech skvěly větvičky obsypané baňkami (vánočními koulemi), řetězy a dalšími ozdobami, například pověšené za lustry nebo vystavené za okny.

Tatínek vlastně ráno ještě zvládl zabít kapra, který nám už pár dní plaval ve vaně. Dnes nechápu, že jsme se těch pár dní nekoupali. Ale s kaprem bývala legrace, ráda jsem ho pozorovala a trochu jsem se ho i bála.

Maminka se mezitím věnovala přípravě tradičních svátečních pokrmů. Nejdříve chystala bramborový salát, aby stihl do večera odležet, poté pekla vánočku a k ní vařila zvláštní hustou sladkou omáčku z medu, sušených švestek a vlašských ořechů, které jsem přišla na chuť až později, jako dítě jsem ji moc ráda neměla. Na plotně zároveň bublala rybí polévka, mezitím maminka obalovala kapra, v pozdějších letech chystala ryby bez kostí. Dnes opět vůbec nechápu, jak to všechno mohla stihnout za jediný den. Ani jídlo se nechystávalo předem – tak jak to teď dělám já. Možná proto, že se do poslední chvíle chodívalo do práce. Maminka musela být hrozně uhoněná, ale já si stejně pamatuji, že zvládala vytvořit vynikající delikatesy, a pro mě i slavnostní a pečující atmosféru.

Místo návštěvy kostela jsme odpoledne vyráželi na procházku. Pocházím z Vysočiny, s rodiči jsme bydleli hned u lesa, takže jsme se procházeli tam. Tyto vzácné společné vycházky jsem mívala moc ráda, protože na Vánoce byla skoro vždycky jistá sněhová nadílka a všechno vypadalo pohádkově kouzelně, skoro jako v ruské pohádce Mrázík. Nejlepší bylo, když zamrzla i přehrada, a mohli jsme po ní beze strachu přecházet z jednoho břehu na druhý, nebo se dokonce klouzat, když nám příroda nadělila hladký led.

Celý den jsme nepouštěli televizi, ale poslouchali vánoční koledy. To nám s bratrem trochu vadilo, ale copak bychom se nezvládli trochu omezit s vidinou dárků pod stromečkem?

Hlavní stromek u nás stával většinou až do Hromnic. Užívali jsme si ho tak dlouho po Štědrém dnu. Jako dítěti mě ani nenapadlo, že bychom si stromek ozdobili už na začátku adventní doby, jak se to dnes často dělá, ostatně advent jsem zřejmě téměř nevnímala, i když jsme čekání na Vánoce odpočítávali na adventním věnci a zobáním malých čokolád z adventních kalendářů.

Krásné Vánoce (i advent) se snažíme pro naše děti vytvořit i teď... A v rámci současné všeobecně přetížené doby nemáme problém si stromek nachystat alespoň pár dní před Štědrým dnem. Chápeme ho jako součást těšení se na den D, tedy na Ježíšovy narozeniny, kdy je obdarován celý svět. Předem chystám i některé pokrmy – prostě tak, abychom 24. prosince v co největší pohodě mohli

vyrazit celá rodina na dětskou „půlnoční“ mši. Naše děti už pár let ví, jak je to s „Ježíškem“ a dárky – toto vzácné tajemství jsme každému zvláště prozradili při příležitosti jejich prvních svatých přijímání. Já totiž odhalila pravdu poté, co maminka s tatínkem udělali organizační chybu :) a přála jsem si, aby se naše děti dozvěděly skutečnost záměrně od nás a s důrazem na růst ve víře. Na mši tak odcházíme v klidu, protože děti ví, že před odchodem ještě aranžujeme pod stromkem balíčky.

A největší dětská radost z dárku? Zřejmě tehdy, když jsme s bratrem pod stromkem očekávali vysněné boby a na první pohled bylo jasné, že se do malých či měkkých dárků žádné boby nevejdou. Poté, co jsme rozbaliли všechny balíčky a mysleli si, že další dostaneme zase až napřesrok, nám tatínek řekl, ať se ještě jednou pořádně rozhlédneme. Jaké bylo překvapení, když jsme vzadu za stromkem našli dva nelogicky přehlédnuté velké dárky a v každém ukryté nové boby. To bylo radosti!

Veronika

Vánoce mého dětství

Bydlím v Praze již 35 let, ale pocházím ze Slezska, z jedné pohraniční vesnice na pomezí polských hranic. Čím jsem starší, tím více se vracívám do dětských let, asi jako každý. Vánoce tam u nás byly kouzelné, plné sněhu i třesutých mrazů, které nám nikterak nevadily. Rodiče byli částečně invalidní, moc peněz jsme neměli, ale nikdy jsme se sestrou neměly pocit, že nám něco schází.

O Štědrém dnu nám maminka vždy dala krabičku cukroví, které jsme nosily jedné staré osamocené paní. Přišlo nám to úplně samozřejmé, jako i to, že u stolu byl vždy jeden talíř navíc. "To, kdyby někdo přišel", říkávala maminka. Po modlitbě před Štědrovečerní večeří, jsme ještě umyli nádobí a hurá ke stromečku. A vždy tam bylo nějaké překvapení. Dodnes si pamatuji, jak jsem chtěla od Ježíška brusle, a nemohla jsem je nikde pod stromečkem najít, ale ten filuta Ježíšek je dal pod křeslo, nějak to popletl. To bylo radosti, zrovna jako z bílé zimní třpytivé čepice, která mi byla menší a tlačila mne na hlavě, ale s hrdotí jsem prohlašovala, že je mi dobrá, a to z obavy, aby nebyla vyměněna za jinou nebo by nebyla vůbec.

Po rozbalení dárků jsme se pomalu připravovali na půlnoční mši svatou v našem kostelíku. Byly to tři kilometry pěšky, ale byla to nádhera cupitat v praskajícím sněhu, občas padaly třpytivé vločky a v kostele vždy o půlnoční mši svaté hrála živá hudba, bylo to kouzelné, nezapomenutelné, to miloval obzvláště můj tatínek. Neměly jsme se sestrou

mnoho dárků, ale pro nás byla dárkem i vánoční atmosféra doma, která byla jiná, svátečnější než v ostatní dny a my dvě jsme ji milovaly. Dárků nebylo moc, ale byly jsme obklopeny darem lásky a porozumění. Dětství, stejně jako život uplynulo, a já dodnes s láskou a úctou vzpomínám na rodiče, kteří jsou již Doma u Pána a na dary, které mě a sestře zanechali a které se nedají koupit.

Alena

Mé vzpomínky na Vánoce aneb jak jsme je slavili a slavíme

Když jsem byla malá, Vánoční svátky v naší rodině začínaly adventem, kdy jsme občas chodili na roráty a maminka uklízela, jak se říká – gruntovala, aby se na Štědrý večer celý byt leskl čistotou.

Štědrý den začínal postem, nevařil se ani žádný oběd a já se sestrou se snažily nic nejíst, abychom večer uviděly zlaté prasátko. To se ale nikdy nepovedlo, protože jsme vždy během dne něco snědly. Dopoledne nás maminka vyslala s tatínkem na procházku, aby připravila stromeček a všechno ostatní k večernímu příchodu Ježíška, o čemž jsme neměly se sestrou nic vědět. S tatínkem jsme obvykle skončili na Karlově náměstí, kde se konaly vánoční trhy a byly tam i různé atrakce a také proto, aby tatínek mohl dokoupit dárky, které do té doby nestihl.

Štědrý večer jsme zahájili odpoledne společnou modlitbou růžence, a pak jsme se konečně mohli při večeři všichni do sytosti najíst. K večeři maminka tradičně připravovala bramborový salát a smaženého kapra, z čehož tatínek radost neměl, protože ryby nejedl, ale vynahradil si to na Boží hod, kdy k salátu byly smažené vepřové řízky.

Pak, když se setmělo, někde zazvonil zvoneček (zřejmě se o to postaral některý soused), maminka řekla: „Holky, viděly jste tu zář, to tady určitě byl Ježíšek s dárky, honem se běžte podívat“. A tak jsme letěly otevřít dveře do pokoje, kde zářil ozdobený, svítící stromeček a pod ním dárky. Dodnes mi není jasné, kdy tatínek ty obyčejné, voskové svíčky rozsvítil. Když jsme dostaly každá jeden, dva dárky, tak jsme byly samou radostí v sedmém nebi a nemohly se od nich odloučit.

Když jsme se všichni dost pokochali, šli jsme se podívat na dárky k sousedům. Bydleli jsme v té době ve vilce v Braníku, kde s námi bydlely další 3 rodiny s nimiž jsme se hodně stýkali, spíše přátelili. Štědrý den jsme zakončili u domácích (majitelů vilky), kde pro nás bylo připraveno cukroví a další pohoštění.

Tímto způsobem jsme slavili Vánoce až do roku 1951, kdy jsme se museli z Prahy vystěhovat. Tatínka komunisté, jakožto nespolehlivého, vyhodili z práce a zakázali mu pobyt v Praze. A tak jsme se přestěhovali k babičce na statek na Moravu. Tam nám vbrzku přibyli 2 sourozenci a Vánoce se slavily a dosud slaví trochu jinak i když hodně podobně a stejně krásně.

Před společnou modlitbou růžence tatínek všechny budovy a místnosti vykropil svěcenou vodou a každému zvířeti dal kousek vánočky. No a pak po modlitbě a večeři, kdy už kromě smaženého kapra máme i smažené řízky, na zvoneček zvoním já a dárků je pod stromečkem tolik, že se nedají ani spočítat. Naši rodiče zavedli zvyk, abychom se na vánoční svátky všichni sjeli k nim a svátky slavila celá rodina včetně rodin dětí a vnoučat společně. To se nám dařilo i po smrti rodičů až do předloňského roku, kdy nás při večeři bývalo kolem 22. Letos poprvé už to tak nebude, protože se rodina opět rozrostla o další členy, a to bychom se už k jednomu stolu nevešli.

Marie

Nekřesťanské Vánoce na pohanském severu

Co se nejoblíbenějšího období v roce týká, nelišila jsem se jako dítě od mnoha jiných. Pro mne to byly jednoznačně Vánoce. Pocházím ze severu Čech a s Vánoci mám spojené v první řadě spousty a spousty sněhu. Adventní čas jsme prožívali zasypání sněhem jak z Ladových obrázků, sjížděli na vycpaných pytlích v promokavých (a po prvním sjezdu durch mokrých) šustácích svahy rovnou do vozovky, běhaly venku dlouho po setmění bez mobilů... a v Praze jsem se coby náplava dlouhé předlouhé roky jako dospělá smířovala s tím, že i bez sněhu to „prý“ mohou být ty pravé Vánoce.

Do kostela jsme coby nevěřící rodina téměř nechodili, a to ani „nasát“ vánoční atmosféru. O Štědrém dni to u nás byl od rána samý kalup a shon. Maminka s babičkou se dopoledne tajemně ukrývaly s izolepou a mašlemi v ložnici. Po skromném obědě smažily kapra, ladily salát a jako celý advent nám při návštěvě spíše říkaly: „Pískej“. To aby bylo slyšet, zda se potajmu necpeme cukrovím.

Moje maminka uměla to nejlepší cukroví na světě. Pekla po nocích už od listopadu, s láskou a nadšením, a já pyšně každý rok na vánoční besídce za spokojeného mlaskání spolužáků i „pančelek“ zjišťovala, že moje maminka umí opravdu to nejlepší cukroví na světě... a to v nehorázně velkém počtu druhů. Na otázku, jaké druhy to letos mají být, byla odpověď nás, dětí, každý rok stejná: pro mě košíčky s ořechovou náplní a čokoládovou polevou, a pro mé sourozence linecké a vosí hnízda. Přesto bylo každý rok nakonec druhů nejméně dvanáct... a všechny zmizely ještě před Silvestrem.

Bydleli jsme ve velkém rodinném domku. Na Vánoce jsme měli umytá všechna okna, v obývací se nám do čistého koberce sypalo jehličí z opravdického stromku – krásného, vysokého, pravidelně vyvedeného smrčku – který tatínek určitě nekoupil v adventu na náměstí – a k pravému americkému snu chybělo jen tisíc svíček lemujících obrysy domu. To totiž tenkrát ještě na vesnicích nefrčelo.

Stromeček jsme zdobily na Štědrý den dopoledne v rámci toho veškerého shonu, a přesto mám na jednu takovou chvíli unikátní vzpomínku, ve které jako by se zastavil čas. Zrovna věším na stromek tristní pokus o papírový řetěz vyráběný v hodinách výtvarné výchovy, obývákem voní slastná vůně smrkového jehličí, za okny samozřejmě hustě sněží... a moje maminka sedí na klíně tatínkovi, tiskne se k němu a něžně se na sebe usmívají. Zřejmě to u nás během roku v hektických dnech rodiny se třemi dětmi, domem, zahradou, psem, prasátkem, husami, slepicemi, skleníkem a spoustou záhonků nebyl tak častý jev, nebo umí vánoční čas umocnit a zesvátečnit i běžné chvílky... kdo ví.

V příští chvílce už ovšem bylo slyšet lamentující babičku, jak se jí připalují řízky... bratři schytali pohlavek z málem převráceného stromku a z cukroví nadrobeného do vyluxovaného koberce a divoce gestikulující maminka odvedla na poslední chvíli tatínka objevovat všechna zapomenutá zákoutí Ježíškových schovávacích.

Ačkoliv se moji rodiče hádali nejčastěji kvůli penězům, kterých asi nebylo nikdy nazbyt, Vánoce jsme měli na dárky vždycky bohaté. My děti jsme, coby obdarovávající, neoplývaly velkou inspirací, a na malém městě ani možnostmi, jak rodiče a prarodiče obdarovat. Na ručně vyráběné dárky jsme byli trochu nemotorní a líní. A tak maminka dostávala pravidelně šampon a sprchový gel (což si dlouho pamatuji jako moderní výtvarný výrobek), babička krém na obličej, po kterém se vždy alergicky osypala, a tatínek houbu na mytí auta, škrabku na led a mýdlo značky Fa a tím bylo za nás – děti – tak nějak hotovo.

Naše dětská přání, sepsána v listopadu do dopisů upevněných na lednici, se však plnila měrou více než vrchovatou... mám-li zavzpomínat, nejvíce zřejmě za má dětská léta zabodovala těhotná panenka Barbie s odklápěcím bříškem, vyndavacím miminkem a sadou botiček na podpatku, fixy, které voněly po ovoci, bonbonech a čokoládě a Disney omalovánky a knihy z nakladatelství Egmont ČSFR (pro mearch myší slečny Minnie mám dodnes slabost.)

Tak jako bylo pro babičku prioritou, aby bylo navařeno, a pro maminku, aby byly včas objeveny a dobyty všechny ježiškovské skryše, tak bylo pro tatínka zásadní, abychom přišli ke štědrovečerní večeři vykoupání, a svátečně oblečení. Nebylo možné nevnímat důležitost té chvíle, kdy jsme se všichni, již ve čtyři odpoledne, sešli vymydlení a v tom nejlepším oblečení, u slavnostně prostřeného stolu. Každý, kdo by chtěl během večeře opustit své místo a přivodit tak z pověrčivosti rodičů někomu blízkému smrt, byl menším lepákem opět ukotven na své místo. Poctivě se zjišťoval také počet „stolujících“. Vždy nás musel být sudý počet, a jelikož se u nás doma ke stolovníkům počítaly i kočky s miskou pod radiátorem v kuchyni, bylo štěstím, když jsme si vzpomněli tu třetí na chvíli vyhodit na mráz.

Utrpení, jaké nám dětem skýtala smažená kapří podkova plná kostí, vinné klobásy, nebo tradiční bramborový salát (na jehož recept mé maminky dnes nedám dopustit), asi pamětníkům (věku 35 plus) nemusím nějak více přibližovat... Ačkoliv původem z nevěřící rodiny, zde jsou možná počátky mých modliteb... Bože dej, ať už jsou naši brzo po jídle a můžeme rozbalovat...

Když bylo konečně po večeři, rodiče nás, děti a babičku, zamkli v dětském pokoji a nařídili nám dívat se z okna a hlásit, kdybychom náhodou viděli „prolétávat“ oblohou nějaké sáně anebo slyšeli cinkání zvonečku. Nejdůležitější chvíle roku byla po nekonečném ročním čekání opět doslova za dveřmi...za těmi samými, za kterými probíhalo horečnaté přesouvání dárků pod stromek. Nakonec jsme se však dočkali i toho zvonečku a mohli po roce zase spatřit rozsvícený stromeček a pod ním úctyhodnou hromadu dárků. To se vždycky na okamžik zastavil čas a možná se i zeměkoule přestala otáčet.

Jelikož se brzy po mém nástupu do první třídy ZŠ zjistilo, že já budu spíše „studijní typ“ (což u nás znamenalo *chudák holka, je chytrá, ale pro praktický život bude nepoužitelná*), začali mě moji empatictí rodiče obdarovávat mými milovanými knihami. A zatímco s mými bratry o Štědrém večeru zjišťovali, jak to, že jim nefungují ovladače na tehdejší hru Mario, já jsem pod vánočním stromkem krom blaženého nasávání vůně jehličí nasávala i vůni nových knih. Tato radost mi zůstala dodnes a je mi společná se všemi, se kterými pracuji v nakladatelství... každou novou knihu si za odměnu dosyta ohmatáme, prolisťováváme a zčerstva „očucháváme“. A některá zavoní přesně tak, jako knihy zpod vánočního stromku v mém dětství.

Když byly rozbaleny všechny vánoční dárky, padl na mě vždy takový zvláštní pocit smutku. Radovala jsem se z nových věcí, to ano, ale stejně jsem měla pocit, že k tomu štěstí, které nevyprchá, ještě něco (nebo Někdo?) chybí. Většinou jsem ten pocit však zajedla cukrovím a zahrnala ponořením se do nových knih. V tu chvíli ovšem přicházela další specialitka mých rodičů: „Běžte Ježíškovi poděkovat na balkon“. Popravdě, nechťelo se nám, přišlo nám to jako vážně bláznivý nápad. Každopádně jsme se nakonec odhodlali, otevřeli balkónové dveře a ve trojici svorně do tmy zavili... „Děkujeeemeee Jeežíííškuuu...“ Rodiče na sebe opět významně pomrkávali a ptali se nás, zda na balkoně nevidíme něco, co tam asi nepatří...a my zjistili, že Ježíšek zanechal nadměrné (nebo zapomenuté) dárky i tam.

Polský katolický kněz, literát, básník a katecheta Jan Twardowski v jednom ze svých příběhů pro děti napsal:

„Na počátku bylo Slovo...“ Co to znamená? „Slovo“ napsané s velkým písmenem „S“ na začátku, a přitom ne po tečce za větou. Záhada. Ať si o ní popřemýšlejí tatínci, maminky, ... nebo paní učitelky, které vědí, kde napsat čárku a kde tečku...Ale my si prostě řekneme, co bylo na počátku svátku Ježíšova narození. ... Na počátku byl stromeček, kapr a salát. A co bude pak, až stromeček opadá, až uklidíme betlém a až se dozpívá poslední koleda? Co bude pak? Pak – je zapotřebí být lepším člověkem. Ježíš se narodil jako dobré dítě proto, aby se z žádného dítěte nestalo čertisko.”

Vánoce mého dětství mě sice k úžasu nad narozením Spasitele nikdy nevedly, Bůh si mě k sobě přivedl jinak, přesto na kouzelné a svérázné Vánoce u nás doma nedám dopustit a dodnes vděčně vzpomínám. Snažím se svým dětem ty nejkrásnější prvky implementovat i do slavení u nás doma, nezapomínat zároveň na pravý význam a křesťanský přesah Vánoc... a být od pětadvacátého prosince do dalších Vánoc...třeba jen trochu lepším čer... ehm, tedy... dítětem Božím.

Katka

■ ■ ■ ADVENTNÍ KNIŽNÍ OKÉNKO

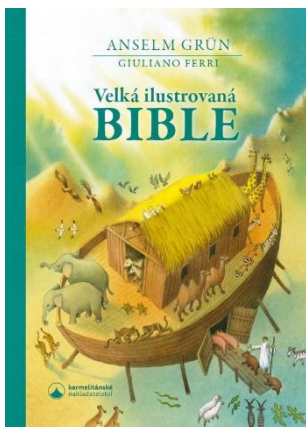

Adventní těšení a chystání, sváteční chvíle u vánočního stromečku i celý příští rok můžeme prožívat s knihami, které mají poselství a skrze které se nás i našich dětí může dotýkat Bůh. Přijměte pozvání k objevení knih, které zpříjemní advent, Vánoce i celý rok 2022.

Knížky pro děti z nabídky Karmelitánského nakladatelství, které letos oslavilo již krásných třicet let své existence, přinášejí na svých stránkách texty a ilustrace českých i zahraničních autorů světového ohlasu. Namátkou jmenujme osobnosti jako je Anselm Grün, Bruno Ferrero, Guiliano Ferri, Oldřich Selucký nebo Martina Špínková. Pod štětcí a pery těchto autorů vznikají knihy, které mají tu moc vepsat se dětem do srdce a zůstat v jejich vzpomínkách třeba i celý život. S radostí je pak bere do ruky i mnoho dospělých... aby zavzpomínali, pokochali se originálně zpracovanými příběhy a podmanivými ilustracemi, nechali se vtáhnout do světa dětí anebo nějakou zajímavou knihou – branou do světa dětské fantazie – obdarovali své děti, vnuky nebo kmotřence.

Vedle velkých knih známých autorů pak vycházejí i drobné knížky příběhů a veršů, které mají své vlastní kouzlo. Spočívá v jednoduchosti a hloubce vyprávění, v moudrosti myšlenek a v obrazech každodenního života, které jsou nám i dětem známé a ve kterých se přesto, nebo právě proto, lze stále potkávat s Bohem.

Velká ilustrovaná Bible a knížka vánočních příběhů s názvem **Betlém** jsou krásnou ukázkou „malých i velkých“ počinů, které se svými dětmi či vnoučaty uvítáte během adventu i pod stromečkem.

Bibli pro děti dnes na českém trhu existuje celá řada. Na tvrdém i voskovaném papíře, na dobrou noc i na minutové čtení. Pro batolata, čtenáře „začátečníky“ i pro ty pokročilé. Ve formě komiksu, v kufříku nebo s optimistickými názvy jako *Veselá*, *Rodinná* či *Bezva*. V podobě expedice, detektivky nebo jako čtení na každý den v roce.

Vybrat dětem „tu pravou“ Bibli ze současné velké nabídky „biblických“ nakladatelství může být hodně těžké. Některé dětské Bible bývají krásně ilustrované, jiné zase hezky převyprávěné a není jednoduché se rozhodnout, kterou povýšit na tu „rodinnou“. V případě nerozhodnosti je krok správným směrem poohlédnout se po nabídce v nakladatelstvích, které se na Bible přímo neorientuje. Například v Karmelitánském nakladatelství se vždy dlouho a pečlivě vybírá, jakou dětskou Bibli z pera českého i světového autora vypraví jednou za jeden až dva roky do světa. Obvykle se tak děje na podzim, aby nakladatelství nabídlo krásný a hodnotný dárek dětem pod stromeček. Sáhnete-li po nějaké velké dětské Bibli tohoto nakladatelství, rozhodně neuděláte chybu a tato kniha knih může děti doprovázet dlouhý čas, a ve vzpomínkách i celý život.

Krásně o tom píše biskup Tomáš Holub, který vzpomenu na Bibli svého dětství při příležitosti vydání Velké dětské Bible Lene Mayer-Skumanzové s ilustracemi Martiny Špinkové v roce 2019. Při třídění knihovny se mu v té době dostala do ruky Bible jeho dětství a takto na ni zavzpomínal: *„Měli jsme ji doma, tatínek nám z ní každý večer četl a my si k tomu prohlíželi jednoduché perokresby, které doprovázely každý příběh. Při nostalgickém listování touto knihou jsem si s úžasem uvědomil, jak hluboko a směřodatně mám až dodnes představy o dynamice biblických událostí spojené právě s touto svojí první Bibli a jejími obrázky. Jak silně ovlivnily mé chápání dějin spásy...“*

Tato jeho dětská Bible se mu vryla hluboko do duše i díky jejím obrázkům. Ilustrace jsou pro ztvárnění, předání a pochopení biblických příběhů stejně zásadní jako srozumitelný text. Je důležité, aby se obrázky dětem (i nám dospělým) líbily. Aby k nám promlouvaly, aby se nás dotýkaly a skrze ně aby k nám mluvil Bůh a my mohli s dětmi o to lépe mluvit nad Bibli o Bohu.

Právě o takto podmanivých ilustracích hovoří Anselm Grün v předmluvě své Velké ilustrované Bible. Ilustracemi ji doprovodil italský výtvarník Giuliano Ferri, žák českého exilového malíře a ilustrátora Štěpána Zavřela. Anselm Grün o jeho obrázcích řekl: *„Obrázky Giuliana Ferriho výborně vystihují to, o čem hovoří text Bible. Často působí silněji než slova. Vrvávají se nám do srdce. Umožňují nám prožívat pocity, o kterých vyprávějí příběhy. Ty obrazy se do nás chtějí vtisknout a proměňovat nás. Když rodiče předčítají biblické příběhy svým dětem, děti si prohlížejí obrázky a skrze ně dokážou chápat spásné poselství Bible.“*

Sám Giuliano Ferri o ilustrování Bible řekl, že je to pro něj velmi osobní způsob, jak se může modlit. Možná i proto mají jeho ilustrace v této knize takovou sílu a kouzlo. Krásně pak hovoří i o Grünově převyprávění biblických dějin ve Velké ilustrované Bibli: *„Anselm Grün*

umí vykládat a vysvětlovat Boží slovo velmi jednoduše, a přitom se dokáže dostat k jádru věci. To je myslím velký dar, který nemá každý.“ A opravdu. Texty této Bible jsou vyprávěny tak, že máte pocit, jako byste ty totožné pravidelně slýchávali z lavic kostela, ale zároveň v sobě nemají nic z náročnosti nebo „krkolomnosti“ biblických veršů, jak se nám někdy při poslechu mešních čtení může zdát. V příběhu o prvním hříchu tedy had Evu „nesvedl“, ale „přemluvil“. Anděl nepozdravil Marii známými slovy „Zdrávas Maria, milostiplná, Pán s Tebou“, ale „Buď pozdravena, milostiplná! Bůh je s Tebou.“ Anselm Grün se snaží v každém příběhu vycházet dětem vstříc a podat vyprávění přístupnou formou. Samozřejmostí jsou u každého příběhu výčet biblických veršů, ze kterých převyprávění čerpá. Tam je možné si ověřit, jak znějí verše “v originále”, a také to, že jejich podstata se převyprávěním nijak nemění.

Svatý František z Asissi řekl: „Číst Písmo svaté znamená jít si pro radu k Ježíši Kristu.“ Záměr autorů přitáhnout děti i dospělé blíže k Bohu Otci, ke Kristu i Duchu svatému z Velké ilustrované Bible prýští z každé stránky. Slovy Anselma Grüna: „Ať už se ocitneme v jakémkoli nebezpečí, nikdy, opravdu nikdy nemůžeme vypadnout z laskavé Boží náruče. V jakékoli situaci nás nese jeho láska. Jeho požehnání se nad námi rozprostírá jako ochranný plášť... Pokusil jsem se převyprávět biblické příběhy, aby jim děti porozuměly a aby pocítily dotek Boha, který nikoho neodsuzuje, ale každému poskytuje šanci začít znovu. Dotek Boha, který nám slibuje, že i náš život se podaří...“

Drobná předvánoční zamyšlení pro děti, ideální jako dárek od svatého Mikuláše nebo svatě Barbory, je sbírka vánočních příběhů známého a v Polsku velmi oblíbeného katolického autora poezie i prózy, kněze a katechety Jana Twardowského.

Jan Twardowski se narodil před více než sto lety, na Den dětí, 1. června roku 1915. Děti byly jeho kněžskému srdci zřejmě vždy blízké – ve své farnosti připravoval skupinky dětí k prvnímu svatému přijímání po desítky let a navzdory datu narození jsou jeho příběhy blízké a velmi srozumitelné i dětem jednadvacátého století. Jan Twardowski se dožil úctyhodného věku jednadvedesáti let. Za jeho život mu vyšlo několik knih prózy a na dvě desítky básnických sbírek. U nás vyšly dvě sbírky příběhů k prvnímu svatému přijímání sestavené z myšlenek, kázání a promluv k dětem: Beránek v roce 2014 a sbírka s názvem Poklad, v roce 2020 již ve druhém vydání. Úplnou novinkou je pak třetí sbírka příběhů, tentokrát s vánoční tematikou, s názvem **Betlém – Vánoční příběhy pro děti**.

Ačkoliv knížka nese název Betlém, nejedná se o další klasické převyprávění vánočního příběhu. Knížka je souborem neotřelých myšlenek a vyprávění, která jsou pestrá jako obsah krabice vánočního cukroví. Každý kousek chutná trochu jinak, ale všechny mají něco společného – chuť a vůni Vánoc, ke kterým nás kousek po kousku přibližují a „natěšují“. Branou do vánoční atmosféry, a k pravé podstatě Vánoc nás tedy v příbězích vede nejen Panna Maria, svatý Josef, andělé a Ježíšek v jesličkách, ale také rorátní svíčka, svatý Mikuláš,

sný malých dětí, studená zima nebo obraz v kostele. A Jan Twardowski nás pak vede k odpuštění, polepšení, vděčnosti, obdarovávání a ... k lásce. Jak říká: „*O Vánocích se učíme dávat a přijímat. Láska přece znamená právě to: dávat a přijímat.*“ Snědeným kaprem a rozbalenými dárky však příběhy nekončí. Kniha nás vede skrze Nový rok až ke Třem králům, Janu Křtiteli, k pohledu na nebe, ke křtu a ...k Ježíši.

Ve zdánlivě jednoduchých textech nacházíme ve všech Twardowského příbězích pro děti skrze obrazy z běžného dne mnoho příležitostí, jak se setkat s Pánem Ježíšem, jeho skutečnou přítomností a láskou, i vděčné návody, jak může Pán Ježíš a jeho láska působit ve světě skrze nás. Děti mají možnost zjišťovat, že žádný den a žádná chvíle není obyčejná, pokud jsme si vědomi neobyčejnosti Božího Syna, který je nám blízko skrze úsměv, pohledení a slova odpuštění, stejně jako ve svatostánku a při přijímání.

Tyto drobné příběhy jsou jako Ježíšovo milé pohlázení. Přestože z Twardowského sbírek budou předčítat z dospělých asi především rodiče, prarodiče či kmotři nebo katecheti, jsou tyto dojemné příběhy pro uši a srdce každého, kdo si přeje být Bohem pohlázen. Nemají v sobě žádnou stopu infantilnosti nebo snahy o podbízení se dětskému světu a nepřinášejí ani fantaskní obrazy z říše sci-fi. Dýchá z nich známý, každodenní svět a Bůh vnímaný moudrýma očima Božího dítěte, který promlouvá do srdcí všem dětem jakéhokoliv věku. A dobře se dá skrze tyto příběhy rozumět onomu biblickému „Když nebudete jako děti“ – když nebudeme pravdy lidského i Božího světa vnímat tak jednoduše a čistě jako děti – „nemůžete vstoupit do Božího království“. Protože jen tímto dětským pohledem lze zahlédnout neviditelného Boha.

Každé dítě, které si zamiluje tyto příběhy a bude prosit dospělého o jejich předčítání, se může stát skrze tato čtení dospělákovým „průvodcem“ na cestě k Bohu.

Knižním bonbonkem je pak knížka Betlém nejen z hlediska textů, ale i grafického zpracování. Krásně to vyjádřila dlouholetá editorka Twardowského textů, Aleksandra Iwanowska: „*Právě se mi dostala do rukou kniha Betlém. Co mohu říci? Kniha je naprosto nádherná! Je vidět, že jste ji připravovali srdcem a s velkou péčí. Líbí se mi na ní všechno: formát, u kterého oceňuji, že je stejný jako u předešlých povídek Jana Twardowského Beránek a Poklad, barvy obálky i jednotlivých ilustrací, každý detail designu, stuha krásné zlaté barvy. Paní Lenka Vaculová měla skvělý nápad propojit biblická témata s moderními symboly, které jsou dětem známé. Všechny barevné ilustrace a drobné grafické prvky jsou prostě dokonalé! Je opravdu potěšením mít knihu v ruce a prohlížet si ji.*“

Počítačová grafička Lenka Vaculová, mimo jiné současná obyvatelka Prahy 10 a tedy naše „sousedka“, ke své tvorbě doplnila:

„*Když mě z nakladatelství oslovili, zda bych knihu graficky zpracovala, neváhala jsem ani chvíli. O "dělání knížek" jsem snila ještě předtím, než mě napadlo, že je to skutečně možné. Fascinace spojováním obrazu a slova mě táhla od dětství přes studia literatury a výtvarna až jsem přistála v době počítačové grafiky. A tam jsem objevila, že je to možné. Můžu se stát grafičkou!*

Od té doby uběhlo docela dost vody a z pramínku počítačové grafiky je teď hluboký oceán. A tam si chodím zaplavat a lovit. Ve všech těch fotobankách a art azylech je obrovské množství nádherných kreseb, ilustrací a tvarů. Byla by škoda nechat je bez povšimnutí na

dně. A tak je vynáším na světlo, někdy je trochu očistím, jemně vytvaruji či přebarvím, a pak je propojím s textem. A tak vznikl i Betlém.“

Začtete se spolu s dětmi do vánočních příběhů a nechte se obdarovat.

Knižním vánočním dárkem, který se neomrzí s posledním kouskem cukroví, ale vydrží „čerstvý“, zajímavý a neokoukaný celý další rok, je vždy kniha z edice 365, která je šikovným průvodcem všemi liturgickými obdobími roku. Je inspirací k zamyšlení a k rozhovoru s Bohem, rozšiřuje pohled víry, vede nás blíž k Pánu a proměňuje naše srdce, den po dni, krok po krůčku.

Na hlubinu své vlastní duše můžeme spolu se slovy Písma a duchovní lékárníčkou otců pouště vyplout v knize 365 dní s Anselmem Grünem (2018). Další 365 dní pak bylo a je možné prožívat s papežem Františkem a perlami z jeho ranních promluv z Domu svaté Marty (2020). Pro rok 2022 je v této edici připravena novinka - **365 dní s otcem Piem – Z duchovní korespondence** (2021).

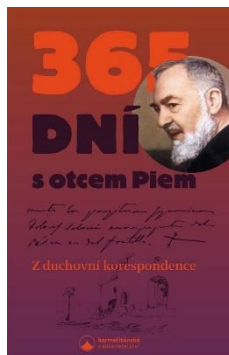
Myšlenky k jednotlivým dnům byly vybírány z Epištoláře otce Pia. Jejich editor, Gianluigi Pasquale, k nim říká: „Tyto listy představují nefalšované rýžoviště křesťanské spirituality, které nebylo ještě úplně prozkoumáno. Svátý otec Pio zde totiž jasně prokazuje svou hlubokou lásku k docela obyčejným a chudým lidem, zejména pak k těm, kdo každodenně tvrdě pracují a trpí. Právě Boží láska vytláá do našich srdcí a „vtělující“ se do slov i skutků nakonec proměňuje lidskou historii v dějiny spásy. Není divu, že listy otce Pia promlouvají přímo ke čtenářovu srdci a vydávají přitom svědectví o Bohu.

Jsou to dopisy adresované v první řadě mužům a ženám, které otec Pio osobně znal, s nimiž se setkával a jimž po dlouhá desetiletí naslouchal ve své zpovědnici. Byli to lidé, kteří ho potřebovali a kteří se stejně jako my nedokázali nikdy sdostatek nabažit pohledu do úchvatné tváře Pána Ježíše, jenž nám přislíbil, že bude s námi až do konce světa (srov. Mt 28,20). Právě těmto mužům a ženám otec Pio posílal své dopisy, v nichž se můžeme setkat s celou řadou originálních obrazů a metafor pocházejících z docela obyčejné každodennosti, s přírovnáními k prostým přírodním dějům a úkazům, s obrazy z rodinného života... Zkrátka a dobře, pozadím duchovního poučení je tkáň přirozeného života, jenž si uchovává rozměr upřímné zbožnosti....

Otec Pio nás tu učí, jak opravdověji a hlouběji prožívat svou víru v Boha, jak máme doufat vprostřed strážní a trápení, jak milovat bližního a ze srdce mu odpouštět, jak s radostí prožívat vlastní životní pouť, i když procházíme jejími náročnějšími etapami. V těchto listech přímo pulzuje srdce bratra kapucína, který touží po tom, aby křesťanský život adresátů zmohutněl a dosáhl pravé zralosti, protože on sám považoval křesťanskou víru za velkolepou nabídku pravé blaženosti a lidské plnosti.“

Ať se již vydáte do nového liturgického a občanského roku s knihou či bez ní, přejeme Vám, abyste vždy věděli, kde čerpat trochu té Boží blaženosti.

- kazy -

■ ■ ■ PRO DĚTI

Milé děti,

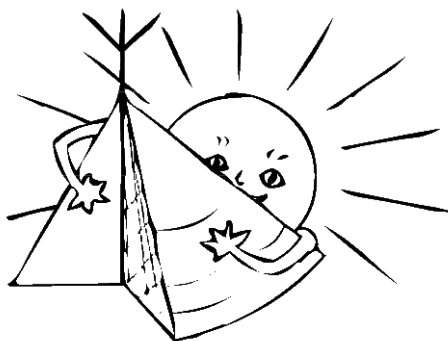
těšíte se na Vánoce? U nás doma už to pravé těšení začínalo adventním věncem, na kterém maminka v předvečer první adventní neděle zapalovala první svíčku. Pak už těšení jen nabíralo na obrátkách. Večer 3. prosince, před svátkem svaté Barbory, jsme na stůl připravovali talířky, aby nám na ně mohla svatá Barbora do rána nadělit něco dobrého. Většinou oříšky, křížaly, pomeranč a nějakou malou sladkost. A vedle stála váza na třešňové větvičky, „barborky“. Říkalo se, které dívky do Vánoc rozkvetou, do roka se vdá.

Za dva dny, 5. prosince, jsme vyhlíželi Mikuláše. K nám chodíval s andělem a s čertem. Mikuláš z nebeské knihy četl, že bychom měli to naše zlobení a neposlušání do Vánoc aspoň trochu polepšit, aby nám mohl Ježíšek přidat ještě nějaké dárky navíc. To jsme rádi slibovali a slib se pak snažili dodržet. Čert míval pytel na zlobivé děti. Anděl se za nás přimlouval, aby nám Mikuláš odpustil. Nakonec to vždycky dobře dopadlo a z velkého koše jsme dostali malé překvapení. Pravda, někdy i cibuli nebo bramboru, sem tam i uhlí!

Na Štědrý den odpoledne jsme s maminkou chodívali na návštěvu k tetě Skalské. Tatínek býval unavený, potřeboval si odpočinout a nechtěl, abychom ho doma rušili. Večer, když už bylo všechno připravené na štědrovečerní večeři, sešli jsme se u malého betléma. Tatínek otvíral Bibli a četl o narození Ježíše. Krátká modlitba, maminčin vynikající kapr a bramborový salát, plovoucí svíčky a andělské zvonění, rozkrojené jablíčko a koledy... bylo to nekonečné. Už aby zazvonil Ježíšek! Tatínek ho nikdy neslyšel. Není divu, vždycky něco hledal na chodbě. Vešli jsme do pokoje rozzářeného světlem svíček. Pootevřené okno dosvědčovalo, že Ježíšek tak pospíchal, že ho za sebou nestihl pořádně zavřít. Stromeček a pod ním tolik dárků! Pane Ježíši, děkujeme!!!

Děti, a jak je to dneska? Ze všech stran místo malého Ježíška v betlémě vykukuje Santa Claus, neboli svatý Mikuláš. Toho si vypůjčila v 19. století v Americe reklama na Coca Colu. Je to milý, vousatý a pěkně tlustoučkový děda. Místo biskupského oděvu mu vymysleli červeno bílé oblečení. Přijíždí kdesi ze severu v sobím spřežení, do místnosti vklouzne komínem a dárky rozdává dětem do připravených punčoch až v noci. Říká se mu Otec Vánoc.

Když jsem byla malá, odstrkoval Ježíška ruský Děda Mráz, vládce zimy. Starý vousatý pán, který přijížděl z hor na saních tažených bílými koňmi. Navíc naděloval až na Nový rok 1. ledna. Všem nám dětem namlouvali, že: „Ježíšek vyrostl a zestárnul, narostly mu vousy a stává se z něho děda Mráz. Nechodí už nahý a otrhaný, je pěkně oblečený v beranici a v kožichu.“ Pěkná hloupost. Ježíška jsme si vzít nenechali!

Děti, co myslíte, co jsou ty opravdové Vánoce? Samozřejmě – narozeniny Pána Ježíše! Myslím, že u nás jsou nejkrásnější! Svatá Barbora a svatý Mikuláš nám jen ohlašují, že se blíží to nejdůležitější – víc než dvoutisící narozeniny Pána a Krále nebe a země – Božího syna – Ježíše, který k nám přichází jako malé děťátko v jeslích.

Pán Ježíš tu je s námi stále, má nás rád. Od Něho máme všechno i všechny dárky! On je ta Pravda!

Děti, přeji nám všem i všem našim blízkým a všem lidem radost z narozeného Ježíše a hodně dárečků

Lída

■ ■ CO SE CHYTÁ PRO DĚTI

Po stopách Pražského Jezulátka – Stopy

Ve středu **15. prosince** od 16 hodin zveme všechny děti a jejich rodiče na předvánoční komentovanou prohlídku kostela Panny Marie Vítězné a Pražského Jezulátka, v Karmelitské ulici, kam pravidelně chodíváme na pouť na poděkování na konci školního roku. Projekt Stopy je speciálně upravený pro děti naší farnosti, a nejen pro ně. Seznámí nás s historií i současností kostela, dostaneme se i do míst běžně nepřístupných. Doprovod dětí bude zajištěn, od fary v 15 hodin a návrat cca kolem 18.30.

Vánoční výtvarná soutěž pro děti – Dary narozenému králi

je každoroční akce kláštera Bosých karmelitánů u Pražského Jezulátka, jen s novým názvem – „Dary narozenému králi“ – odkazuje na biblický příběh tří králů a zástupu dalších lidí, kteří se přišli poklonit do Betléma. Zamyslete se také vy nad tím, co byste mohli malému Ježíši přinést? Jaké by to bylo, kdybychom žili tenkrát a jaké, kdyby se narodil dnes? Existují jen hmotné viditelné dary nebo se dají dát i jiné dárky?

Soutěž je určena pro děti od 4 do 15 let a je tradičně vyhlašována ve třech věkových kategoriích.

Zaslaná díla musí splňovat tyto parametry:

- rozměr A4 (21 x 30 cm)
- jsou dvourozměrná, vytvořená pomocí kresby, malby nebo tisku
- opatřená popiskou obsahující jméno, věk, kontakt (město, mailovou adresu, telefon), případně název farnosti a název díla

Své práce zasílejte do pátku 17. prosince 2021 na adresu Karmelitská 9, Praha 1 – Malá Strana, 118 00. Obrázky také můžete přinést do sakristie, ve středu 15. prosince je odneseme osobně, až půjdeme k Jezulátku na projekt Stopy.

Odevzdané práce budou vyhodnoceny odbornou komisí a vítězná díla vystavená v kostele. Vyhlášení výsledků a předání symbolických cen vítězům proběhne v sobotu 15. ledna 2022 ve 14 hodin v kostele Pražského Jezulátka.

Pro inspiraci, naladění a atmosféru při kreslení doporučujeme příběh Vánoční blázen, který najdete ještě o kousek dál...

■ Prázdniny s Aničkou

Vážení rodiče, posílám přehled toho, co chystáme v letošním a příštím roce.

- Termín **jarních prázdnin** připadá na **12. – 19. 3. 2022**. Tradičně pojedeme do Rokytnice nad Jizerou. Přihlášky dodáme po Vánocích.
- Květnové svátky nám v roce 2022 nepřejí, takže nebude květnový výjezd.
- **Letní farní tábor** proběhne v termínu od **1. – 12. 8. 2022**. Pojedeme do kláštera v Zásmukách s krásnou velkou zahradou.

Vše samozřejmě záleží na epidemické situaci. Nebo jak říká (ne)jeden farář – dá-li Bůh a jak dá Bůh. Už se moc těšíme, přejeme pevné zdraví a nervy

vedoucí a pomocníci

■ ■ ■ VÁNOČNÍ BLÁZEN

(z knihy *Vánoce – soubor různých textů*)

V jedné zemi na Východě žil před dvěma tisíci lety mladý blázen. Jako každý blázen snil i on o tom, že se jednou stane moudrým. Miloval hvězdy. Nikdy jej neunavilo pozorovat je a při tom žasnout nad nekonečností nebe. A tak se stalo, že jedné noci neobjevili novou hvězdu jen králové Kašpar, Melichar a Baltazar, ale i tento blázen. „Ta nová hvězda je jasnější než ostatní“, myslel si. „To bude královská hvězda – narodil se nový vladař! Chci mu nabídnout své služby. Vždyť jestliže je to král, bude určitě potřebovat také nějakého blázna. Vydám se na cestu a budu jej hledat. Hvězda mě povede.“ Dlouho přemýšlel, co by novému králi mohl přinést darem. Avšak kromě své bláznovské kapuce, zvonkohry a jedné květiny neměl nic, co by mu mohl darovat. A tak se z domova vydal na cestu – bláznovskou kapuci na hlavě, zvonkohru v jedné a květinu ve druhé ruce. První noc jej hvězda přivedla do chudé chaloupky. Tam našel dítě, které bylo chromé. Plakalo, protože si nemohlo hrát s ostatními dětmi. „Ach“, pomyslel si blázen, „dám tomu dítěti svoji bláznovskou kapuci. Potřebuje ji více, než nějaký král.“ Dítě si bláznovskou kapuci nasadilo na hlavu a šťastně se rozesmálo, plné radosti. To bláznovi místo poděkování bohatě stačilo. Druhou noc jej hvězda zavedla do krásného paláce. Tam našel dítě, které bylo slepé. Plakalo, protože si nemohlo hrát s ostatními dětmi. „Ach“, pomyslel si blázen, „dám tomu dítěti svoji zvonkohru. Potřebuje ji více, než nějaký král.“ Dítě zvonkohru nadšeně rozeznělo a šťastně se rozesmálo, plné radosti. To bláznovi místo poděkování bohatě stačilo. Třetí noc jej hvězda zavedla do zámku. Tam našel dítě, které bylo hluché. Plakalo, protože si nemohlo hrát s ostatními dětmi. „Ach“, pomyslel si blázen, „dám tomu dítěti svoji květinu. Potřebuje ji více, než nějaký král.“ Dítě si květinu s úžasem prohlíželo a šťastně se rozesmálo, plné radosti. To bláznovi místo poděkování bohatě stačilo. „Teď už mi nezůstalo nic, co bych mohl králi darovat. Bude asi lepší, když se vrátím“, pomyslel si blázen. Avšak když vzhledl k obloze, hvězda stála na jednom místě a smála se na něj jasněji než kdykoli předtím. A v tom uviděl cestu k nějaké stáji uprostřed polí. Před stájí potkal tři krále a zástup pastýřů. I oni hledali nového krále. Ten ležel v jeslích – malé, bezbranné, chudé dítě. Maria, která zrovna chtěla na slámu prostrť

čisté plínky, se bezradně rozhlížela a hledala pomoc. Nevěděla, kam by dítě položila. Josef právě krmil osla a všichni ostatní měli plné ruce darů. Tři králové přinášeli zlato, kadilo a myrhu, pastýři pak vlnu, mléko a chléb. Jen blázen zde stál s prázdnýma rukama. Maria, plná důvěry, položila tedy dítě do jeho náruče. Tak našel Krále, kterému chtěl v budoucnu sloužit. A také věděl, že svoji bláznovskou kapuci, zvonkohru i květinu rozdál dětem, aby měl místo pro Dítě, které mu nyní se svým úsměvem darovalo moudrost, po níž toužil.

Převzato z <https://www.vira.cz/texty/knihovna/kapitoly/vanocni-blazen-pohadka>

■ ■ ■ DESATERO POKOJE SVATÉHO PAPEŽE JANA XXIII —

Jen pro dnešek

se budu snažit prožít den, aniž bych chtěl vyřešit problém svého života najednou.

Jen pro dnešek

budu co nejpečlivěji dbát na své vystupování, abych se choval důstojně, nebudu nikoho kritizovat a už vůbec se nebudu snažit někoho korigovat nebo napravovat - jenom sám sebe.

Jen pro dnešek

budu šťasten v jistotě, že jsem stvořen pro štěstí.... Nejen na onom, ale také na tomto světě.

Jen pro dnešek

se přizpůsobím okolnostem, aniž bych vyžadoval, aby se okolnosti přizpůsobily mým přáním.

Jen pro dnešek

věnuji deset minut svého času dobré četbě. Dobrá četba je pro život duše stejně nutná, jako je výživa nutná pro život těla.

Jen pro dnešek

vykonám dobrý skutek a nebudu o tom nikomu vyprávět.

Jen pro dnešek

vykonám něco, do čeho se mi vůbec nechce. A kdybych se snad cítil uražen, dám si pozor, aby to nikdo nezpozoroval.

Jen pro dnešek

si připravím přesný program. Možná jej přesně nedodržím, ale určím si jej. A budu se chránit před dvěma zly: před chvatem a nerozhodností.

Jen pro dnešek

budu pevně věřit, že dobrotivá Boží prozřetelnost se o mne stará, jako by mimo mne nebylo nikoho na světě. Budu tomu věřit, i kdyby okolnosti nasvědčovaly opaku.

Jen pro dnešek

nebudu mít strach. Obzvláště nebudu mít strach se radovat ze všeho, co je krásné a věřit v dobrotu.

Je mi dáno po dobu dvanácti hodin vykonávat dobro, kdybych si měl myslet, že to mám konat po celý život, vzalo by mi to patrně odvalu.

■ ■ ■ PROGRAM BOHOSLUŽEB O VÁNOCÍCH 2021

Pátek	24. 12.	Štědrý den	16.00 (zvláště pro rodiče s dětmi) 24.00 (půlnoční)
Sobota	25. 12.	Narození Páně	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Neděle	26. 12.	Svaté rodiny	7.00, 9.00, 10.30, 18.00 vždy s obnovou manželských slibů
Pátek	31. 12.	Sv. Silvestr	17.00 na poděkování za uplynulý rok
Sobota	1. 1.	Matky Boží Panny Marie	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Neděle	2. 1.	2. neděle po Narození Páně	7.00, 9.00, 10.30, 18.00

Kostel bude i během Vánočních svátků otevřený denně od 14.00 do 18.00 pro soukromou modlitbu.

Možnost svátosti smíření před Vánocemi

Čtvrtek	16. 12.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Pátek	17. 12.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Sobota	18. 12.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00

Po domluvě je možný i jiný čas. Je velmi dobré využít příležitosti ke svátosti smíření půlhodinu přede mší svatou během celé Adventní doby. Rádi také navštívíme vaše nemocné a seniory u vás doma.

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI NA ŠKOLNÍ ROK 2021/2022

Bohoslužby v našem kostele	pondělí–pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Příležitost ke svátosti smíření	půl hodiny přede mší sv. nebo dle domluvy	
Návštěva nemocných	dle domluvy s knězem	
Živý růženec	první pondělí v měsíci po mši sv.	
Adorace se zpěvy z Taizé	třetí pátek v měsíci po mši svate	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. – 2. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 5. třída	středa 16.00
	6. – 9. třída	čtvrtek 16.00 (od října)
Příprava dospělých na křest	po dohodě s knězem	
Příprava dětí ke svatému přijímání	Kromě výuky náboženství začne kurz od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči.	
Příprava na biřmování dospělých	po dohodě s knězem	
Příprava na svátost manželství	dle domluvy s knězem; je nutné se dohodnout nejméně tři měsíce předem	
Křest dětí – příprava rodičů	příprava a termín dle domluvy s knězem	
Farní knihovna půjčuje	1. středa v měsíci	16.45 – 17.45
	neděle	10.00 – 11.30
	1. neděle v měsíci	8.00 – 11.30 v kavárně
Skupina KAAOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.30	
Dětská schola (Malá Kalča)	zkoušky v pondělí odpoledne	
Chrámový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	pondělí a středa od 9.30 do 12.00	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 9.30	
Vycházky seniorů	4. úterý v měsíci dle dohody	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 11.00	
Úklid kostela	pondělí od 13.00	

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. Zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v knihovně, ve schole, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

Římskokatolická farnost u kostela Neposkvrněného Početí Panny Marie

Jak se na svátky připravují naši rodiče?

Kupují stromeček, kolekci, svíčky, barevné skleněné koule a prskavky.

Vyrábí řetězy ze slámy nebo z barevného papíru. Kupují kapra, zeleninu, ovoce, ořechy, rozinky a koření na vánočky, cukroví a další pečení.

Všechny ty přípravy jsou velice důležité a potřebné. A přece nejsou nejdůležitější. Nejdůležitější je totiž srdce a duše, připravená přijmout Pána Ježíše. Nejdůležitější je vyzpovídat se, nikomu nenadávat, nikoho nerozčilovat, nikomu nevyčítat, ale omluvit se, pokud jsme někoho urazili, nelenošit, ochotně pomáhat, nelhat, ale vždycky mluvit pravdu. Nejsou to svátky dobrého jídla, ale svátky Božího narození, kdy máme myslet na Boha a na svou duši.

Z knihy Jana Twardowského Betlém,
Vánoční příběhy pro děti (KNA, 2021)

A tak vám, milí čtenáři, přejeme, aby vaše srdce bylo naplněné Boží vánoční radostí a vděčností, jako je naplněné naše srdce grafické.

Požehnaný a plný naděje rok 2022!

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie

Praha – Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

e-mail: k.koci@gmx.com

www.farnoststrasnice.cz

zpravodaj@farnoststrasnice.cz